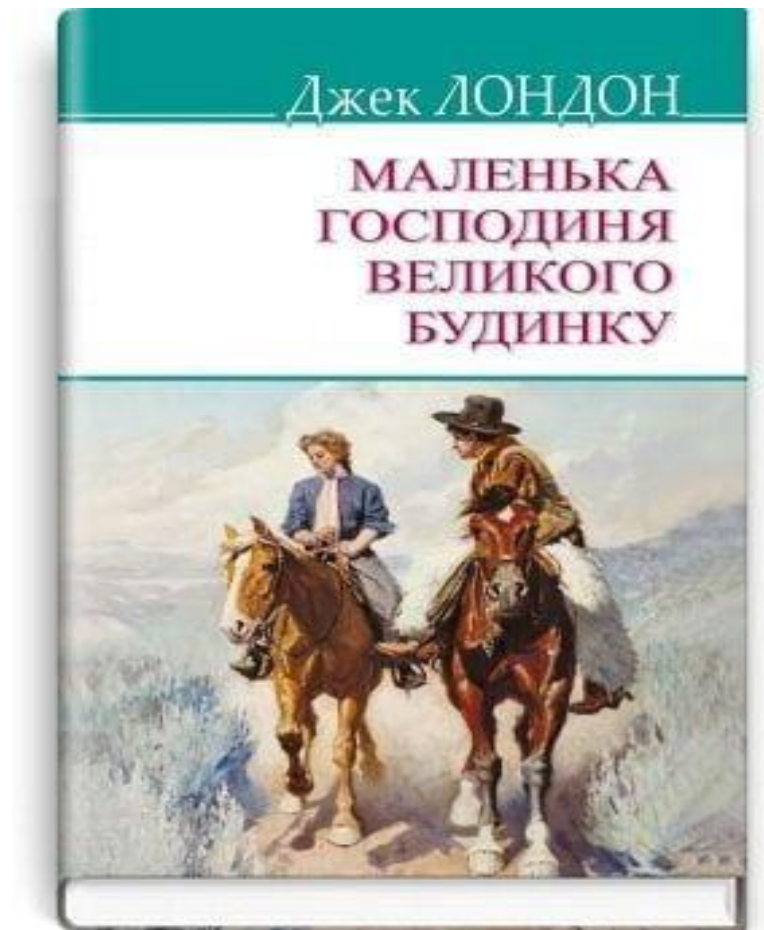

Централізована бібліотечна система для дорослих м. Одеси

Центральна міська бібліотека ім. І. Франка

Інформаційно-бібліографічний відділ

Любовний трикутник

або

Складність морального вибору

до **110 - річчя** публікації окремої книгою роману **Джека Лондона**
«Маленька господиня Великого будинку»

Одеса-2026

Джек Лондон (справжнє ім'я — Джон Гріффіт Чейні, 1876–1916) — американський письменник, журналіст та громадський діяч, відомий своїми пригодницькими романами та оповіданнями.

Серед американських письменників не було популярнішого письменника, ніж Джек Лондон. У своїх творах він виразив думки та настрої сучасного йому покоління. За півроку до народження Джека газети Сан-Франциско схвилювали жителів міста жахливою історією про жінку, яка намагалася заповдіяти собі смерть. Причиною того став чоловік, який вигнав її з дому, не дозволяючи народити дитину. «Героями» цієї скандальної хроніки були Флора Уїлман та Уільям Чейні. Дитина, чия поява на світ була небажаною — Джон Гріффіт Лондон - народилася 12 січня 1876 р. в Сан-Франциско.

Мати Джека вийшла із заможної родини торговця пшеницею в штаті Огайо, отримала гарну освіту і виховання. Але рано залишила батьківський дім, щоб ніколи вже не повертатися до нього, мандрувала Америкою разом із кузиною-актрисою, заробляла на життя тимчасовими заробітками: навчала музики, танцювала, шила. Захопилася астрологією, і саме це захоплення і зблизило її з «професором» Уільямом Чейні.

Звання професора Чейні присвоїв собі сам, вчитися йому не довелося. Його дитинство і юність минули в злиднях і поневіряннях. Він був здібною людиною. Захоплювався мовами, математикою, історією. Флора Уїлман не була дружиною «професора», а лише його черговою подругою, дитини він справді не хотів і своє батьківство заперечував. Галас, зчинений навколо скандальної історії, пов'язаної з народженням дитини, примусив «професора» поспіхом виїхати з Сан-Франциско, залишивши жінку саму, без будь-якого забезпечення. Мати Джека знайшла притулок у родині негритянки Дженні Прінстер і заробляла на життя шиттям. Згодом мама познайомилася з удівцем Джоном Лондоном, у якого загинули дружина та син. Через 8 місяців вони побралися. Вітчим Джека був людиною працювитою, доброю і порядною. Чоловік мав статус ветерана війни, вирізнявся добрим характером, займався вихованням двох дочок та завжди брався за будь-яку роботу.

Хлопчик мав дружні стосунки з вітчимом, Джон старший замінив майбутньому письменникові батька, і юнак ніколи не почував себе чужим. Згодом письменник згадував про нього навіть із більшою теплотою, ніж про рідну матір. Джек здружився зі старшою зведеною сестрою Елізою і вважав її найкращим другом. Через постійні переїзди родини дитина була позбавлена друзів, якихось сталих інтересів. Вже з дитинства він полюбив читання і це стало головним у його житті. Згодом він сказав, що не може пригадати, коли навчився читати, і взагалі не пам'ятав, щоб коли-небудь, не вмів читати. До школи він пішов разом з Елізою, бо його ні на кого було залишити дома. Вчитель ставив маленькій дитині ослінчика, давав книжку з малюнками, яку той роздивлявся довго і уважно.

Після численних переїздів родина оселилася нарешті в Окленді — невеликому містечку, неподалік Сан-Франциско. Тут Джек потрапив до бібліотеки. Йому було 10 років, коли він зустрів людину, по-справжньому освічену, закохану в літературу і поезію — поета Айну Кулбріт, яка завідувала місцевою бібліотекою і розвинула у Джека інтерес до читання.

Обставини життя склалися нещасливо. У 1886 році родина остаточно зубожіла, вітчим втратив роботу. Тепер сім'ю повинен був утримувати десятирічний Джек, який влаштувався розносити газети. Потрібно було встати затемна, в будь-яку погоду, ще до школи рознести ранкові газети. Вечірня партія газет доставлялася

після школи, за дванадцять доларів у місяць. Крім того, підліток ще підробляв, де міг: розносив лід, прислужував у кегельбані. І навіть за умов такого напруженого режиму не покидав читати. Гарне життя і люди приваблювали Джека, і, зібравши певну суму, нарешті юнак купив старий вітрильник і вперше вийшов у море. Але у 1891 р. вітчим потрапив під поїзд, і відтоді вже не міг працювати. Матеріальні нестатки змусили Джека працювати на консервній фабриці. Протягом року в нього вистачало сил лише на те, щоб після роботи дійти до ліжка. І хоча юнак був фізично здоровим, терплячим, проте таке «механічне» життя (11 год. робочий день!) виявилось не під силу. Він прагнув залишити роботу. Джек позичив у «мами Дженні» гроші, купив старий човен, сам полагодив його і пристав до «устричних піратів». Незаконна ловля устриць у каліфорнійській затоці була дуже прибутковим «промислом», проте досить небезпечним. І Джек у 19 років не тільки став рівним серед дорослих, але й дістав прізвисько «Короля піратів». Одна ніч «піратського промислу» давала прибутку набагато більше, ніж місяць важкої праці на фабриці. Гроші він віддавав матері, платив борг, а решту прогулював у портових шинках. Але в 1892 році йому запропонували служити в рибальському патрулі, і він погодився. Саме тоді Джек повністю зіткнувся із «дном» життя суспільства. Він зрозумів, що хоче бути моряком. І в 1893 році він найнявся матросом на шхуну «Софі Сазерленд», яка вирушила до далеких берегів за котиками.

Повернувшись додому, Джек Лондон застав там убогість і безробіття. Майже все, що він заробив під час плавання за рік, пішло на сплату боргів. У 1893 р. юнак вперше спробував сили в літературі: вирішив взяти участь у конкурсі на краще оповідання автора-початківця, оголошеного сан-францискою газетою «Колл». За дві ночі оповідання «Тайфун біля берегів Японії» (1893) було готове. Юнак описав у ньому те, що сам бачив і пережив. «Перша премія дісталася мені — писав Джек Лондон. — Другу і третю одержали студенти Стенфордського і Берклейського університетів».

1894 рік — один з років масового голоду в Америці: застій у промисловості, масове безробіття, голод, відчай, безвихідь, смерть. Д. Лондон поповнив лаву безробітних Америки і приєднався до тих, хто пішов походом на Вашингтон, щоб домогтися справедливості, наполягати на прийнятті конгресом таких законів, які б давали змогу нормально працювати і чесно заробляти гроші. Джека заарештували за бродяжництво. Деякий час він провів у в'язниці.

Повернувшись до Орлеана, заробляв на прожиття чим трапиться: мив вікна, підстригав газони, топив печі. Він вирішив вчитися і в 19 років вступив до середньої школи. Юнак незручно почувався серед підлітків. Значно краще відчував себе серед дорослих людей. Так він став постійним учасником, членом Дискусійного товариства Генрі Клея. У цьому місці збиралася інтелігентна молодь, що обговорювала проблеми суспільного життя, науки, культури. Тут зародилося кохання до дівчини з інтелігентної сім'ї Мейбл Ешплгарт, котра згодом стала прототипом Руф Морз з роману «Мартін Іден».

Залишивши школу, Джек позичив гроші в сестри Елізи і за кілька тижнів пройшов дворічний курс підготовки до університету. У 1896 р. Джек був зарахований на I курс Каліфорнійського університету. Але незабаром змушений залишити навчання через матеріальну скруту.

Коли в США поширилися чутки про те, що на Алясці є золото, Джек Лондон зібрався на Північ. 26 липня 1897 року він відплив на Аляску. Сестра, заставивши свій будинок, позичила братові 1500 дол. Насамперед його вабила можливість швидко розбагатіти, одружитися з Мейбл Ешплгарт, писати. До цього ж

долучилося прагнення нових пригод та вражень. Клондайська епопея виявилася дуже важкою, але Лондон проявив себе людиною відважною і витривалою. Золота він не знайшов, а от захворів на цингу і в 1898 році змушений був повернутися на батьківщину. На цей час вітчим помер і відповідальність за родину повністю лягла на плечі юнака.

Згодом він почав впритул займатися літературною діяльністю, вивчив теорію сюжетоскладання і композиції, граматику і стилістику. Наполегливість Джека давала свої позитивні наслідки. У 1899 році журнал «Оверленд манслі» прийняв до друку оповідання «За того, хто в дорозі». Через місяць цей же журнал надрукував «Білу тишу». Окремі оповідання з'явилися і в інших американських часописах.

У квітні 1900 р. вийшла збірка з дев'яти оповідань «Син вовка», у 1901 — наступна «Бог його батьків», 1902 — «Діти морозу» і роман «Дочка снігів». Цим твором фактично завершився I період письменницької діяльності Джека Лондона, період, який приніс йому популярність, успіх, перші солідні гонорари, змогу спокійно жити і писати.

Ставши членом соціалістичної партії, він познайомився з Анною Струнською, дочкою російських емігрантів, в будинку яких збиралися соціалісти. І вона, і її чоловік У. Уоллінг були також її членами. Анна познайомилася з Джеком Лондоном наприкінці 1899 року З цією жінкою прозаїк приятелював, був зачарований нею як жінкою і ще більше як людиною незвичайної чистоти і етичної цілісності. Дружба, духовне спілкування з Анною знайшли вихід не тільки у відвертих розмовах, листуванні, що тривало кілька років, а й у спільній творчості. Струнська і Лондон писали і видавали філософсько-літературний діалог про взаємини чоловіка і жінки в суспільстві — «Листи Кептона і Уейса».

У 1902 році Асоціація американської преси запропонувала Лондону поїхати кореспондентом на англо-бурську війну. Джек погодився, однак, доки дібрався до Англії, війна закінчилася. Письменник залишився в англійській столиці подивитися коронацію короля Едуарда. Та не коронацію описав у своїх нарисах про життя британської столиці. Вони називалися «На дні прірви» (1903), і темою стало життя лондонського дна, ізгоїв, серед яких було чимало людей і сильних, талановитих, і які все таки опинилися на задвірках цивілізації.

Другий період життя Д. Лондона був пов'язаний зі скандалом, що виник через його розлучення. У 1900 році письменник одружився з Бетті Мадден, яку не любив і яка, виходячи за Джека заміж, теж його не кохала. Митець вчинив так, як це робили люди, коли одружувалися, керуючись лише міркуваннями здорового глузду: Бетті розумна, лагідна, здорова дівчина. Вона була нареченою його товариша, втратила коханого, який помер на Філіппінах. Почуваючи себе самотніми, Джек і Бетті почали частіше зустрічатися, шукали підтримки і співчуття одне в одного. Між ними виникла дружба, яка дала їм привід вважати, що вони можуть вступити в шлюб. За 2 роки у них народилося дві доньки. Але чоловік захопився іншою жінкою — Чарміан Кіттрідж. Чарміан була жінкою енергійною і сильною і до самої смерті письменника залишалася його вірним супутником. Через цю скандальну ситуацію письменник у 1904 році вирушив на російсько-японську війну військовим кореспондентом. Поїздка була невдалою. Спочатку письменник захворів, потім японці всіма засобами заважали кореспондентам, не допускаючи їх на фронт. Він без дозволу влади з ризиком для життя відправився на фронт, через що потрапив до японської в'язниці, ледве виврався звідти і знову тяжко захворів.

Повернувшись додому, зайнявся господарством. У цей час Лондон почав втілювати в життя свою давню мрію — будувати вітрильник, щоб обійти на ньому весь світ, побувати в диких, незайманих куточках Землі. На будівництво корабля пішло багато грошей і часу. Нарешті 2 квітня 1907 року недобудований, але вже ремонтований вітрильник був спущений на воду, і Джек з Чарміан вирушили в мандрівку. Здійснилися давні мрії Джека! Він побачив Гавайї, Маркізькі острови — найпрекрасніші місця, гостинний прийом жителів островів, прогулянки верхи, рибалка, спостереження за жителями Тубільці справили на Лондона незабутнє враження. У тогочасній пресі з'явилися нариси письменника, оповідання «Тайпі», «Колонія прокажених», «Незрозуміле і страхітливе». Митець почав замислюватися над життям, про що свідчили його твори: повість «До Адама» (1907) — роздуми про еволюцію життя; збірка оповідань «Дорога» (1907) — центром якої стали дорожні пригоди і роздуми над ними письменника; збірка оповідань «Любов до життя» (1907).

1907—1909 роки — робота над романом «Мартін Іден». Але тропічне сонце у надмірних дозах виявилось шкідливим організму прозаїка. Лондону довелося перервати плавання на «Снарку» і надовго лягти в лікарню в Сідней. Хвороба була невідомою медицині. Він дуже страждав — розпухли ноги і руки, не можна було не тільки писати, але й рухатися. 5 тижнів, що провів у сіднейській лікарні, нічого не дали. Стан здоров'я не покращився і протягом 6-місячного перебування у Сідней. Тільки тоді, коли чоловік повернувся до Каліфорнії, з'ясувалося, що в нього рідкісне захворювання шкіри, зумовлене незвичним для нього кліматом. Рідна земля і клімат вилікували митця. Він купив ділянку землі і заснував «Ранчо краси».

В останні роки вийшли такі твори письменника: — розважальний роман «Пригода» (1911); — повість «Багряна чума» (1915); — панегірик «Бунт на Ельсінорі» (1914); — «Маленька господиня Великого будинку» (1916); — «Серця трьох» (1920); — збірник «Казки південних морів» (1911). Коли Джек Лондон дізнався, що Чарміан чекала дитину, вирішив розпочати будівництво «Вовчого дому» — створити маєток, родове гніздо який став би засновником династії. Він чекав сина — Чарміан народила дочку. Дитина прожила лише неповних 3 дні. Було, нарешті, закінчено будівництво дому, на який пішло коштів значно більше, ніж передбачалося. Пишно умебльований, унікально споруджений будинок чекав на ранок в'їзду свого господаря. Проте вночі його було підпалено. Припускали, що це було зроблено людиною з близького оточення Джека Лондона. Це стало великим ударом для письменника. Зламало його не лише те, що фінансові збитки були непоправними, а й те, що його життєва програма, його життєва віра виявилася неспроможною. І 22 листопада 1916 р. Джек Лондон помер. Прах письменника був закопаний на його майновій ділянці неподалік від «Вовчого будинку» в містечку Глен-Елен. Похорон відбувся 26 листопада 1916 року, в якому взяли участь тільки його найближчі друзі, родичі та працівники ранчо. Відповідно до побажань Лондона, його тіло було кремовано. Могила позначена кругляком покритим мохом. На уламку кам'яної брили, під якою закопано урну з останками, викарбувано лише «Джек Лондон». Після смерті Чарміан у 1955, вона також була кремована і похована разом із чоловіком в одному місці, яке заздалегідь вибрав Лондон.

Будівлі та ділянка ранчо були пізніше перетворені на «Jack London State Historic Park», який знаходиться в місцевості Глен-Елен, штат Каліфорнія.

Кожен, хто писав про нього певністю твердив, що письменник покінчив з собою. І кожен дослідник знав, що це факт недоведений. Твердження, що на нічному столику Лондона на ранок після смерті було знайдено обчислені смертельні дози

отрути, ніхто не спростував, проте ніхто і не довів. Ніяких ознак того, що Д. Лондон збирався піти з життя, напередодні загибелі не було. Увечері він говорив про плани на майбутнє і не залишив ніяких прощальних листів і заповітів. Вночі у нього став напад хвороби. Невзможі перенести біль, він прийняв занадто велику дозу морфіну. Можливо, прийняв її свідомо, бажаючи тим самим припинити свої страждання і своє життя. Тепер не можливо довести жодну із версій. Але є підстави твердити, що прозаїк повільно вбивав себе протягом останніх років життя. Постійне насильство над собою призвело до повного нервового виснаження.

Біографія Джека Лондона сповнена цікавих фактів та несподіваних поворотів долі: перш ніж стати знаменитим автором романів та оповідань, Лондону довелося пройти важкий шлях, сповнений поневірянь. У життєписі Джека цікаво все, починаючи від дивних батьків письменника та закінчуючи численними подорожами. Лондон став одним із найпопулярніших зарубіжних авторів, якого читали всюди. За тиражами американець випередив навіть Ганса Християна Андерсена.

Письменник (1876–1916) прожив недовге, але насичене яскравими подіями життя, що лягли в основу його пригодницьких творів. У своїх персонажів Джек Лондон закладав характери реальних людей, які зустрічались йому на життєвому шляху. Всі вони наділені мужністю, благородством, життєлюбством та жагою до справедливості.

Проживши всього 40 років, Джек Лондон написав 19 романів, 18 збірок оповідань і статей, 3 п'єси, 8 автобіографічних творів, понад 30 віршів.

Однак своїм найкращим твором письменник вважав роман **«Маленька господиня Великого будинку»**, створений 1915 року, вперше опубліковано 1916 року. Написано твір у жанрі трагічної прози, який відрізняється від його попередніх книг сентиментально-трагічними мотивами. Це був останній роман Лондона, що побачив світ ще за життя митця.

«Маленька господиня Великого будинку» — *«це те, чого я прагнув усе своє письменницьке життя, адже ця книга так не схожа на все, що я створював раніше»*, - писав Джек Лондон. Мрії головних героїв роману «Маленька господиня Великого будинку» про мирне життя на лоні природи, фермерську працю й сімейне щастя багато в чому збігалися з устремліннями самого письменника. Саме до такого життя Лондон прагнув в останні роки свого земного існування.

Проте, незважаючи на це, роман був розкритикований сучасниками автора. Він помітно відрізняється від усіх попередніх творів письменника, тому його звинувачували у відсутності того справжнього драматизму обставин, що висвітлює духовну та моральну сутність персонажів. Тут, як і в «Мартині Ідені», ми зустрічаємо іншого Лондона. Не характерний жанр і сюжет допомагають читачеві дізнатися письменника з різних боків і перейнятися його прагненням і жагою до знань.

А зараз, шановні колеги, запрошуємо вас поринути в затишну, комфортну атмосферу розкішного, великого будинку успішного фермера, де привітний господар і його дружина, «маленька господиня», як він лагідно її називає, завжди раді гостям.

На початку роману автор знайомить читача з головним героєм Діком Форрестом та приділяє особливу увагу становленню цього персонажа. Дік Форрест ніколи не був пересічною людиною, але автор і не підносить його на п'єдестал геніальності.

Ставши спадкоємцем великого стану, він, попри очікування своїх опікунів, не спускає його на гулянки, карти та жінок, а інвестує в самого себе, у своє майбутнє.

Вже в юнацькому віці він виявляв кмітливість, завзятість, непередбачуваність. Унікальність персонажа полягає у його непереборному прагненні до пізнання. Він не вибирає вузьку сферу знань, а прагне знати все. Як би це парадоксально не звучало, але герой дійсно намагається дізнатися про все, причому ці знання далеко не поверхневі. Він не хоче бути найкращим з хімії або математики, але він однозначно повинен добре розбиратися і в тому, і в іншому, і третьому. Форрест цілеспрямований і точно знає, чого хоче. Не бажаючи втрачати три роки в коледжі, Дік наймає найкращих репетиторів і, не шкодуючи сил і грошей, готує себе до університету лише за рік. Ставши господарем величезного маєтку, він також запрошує до себе найвідоміших і найдорожчих фахівців із сільського господарства. Крім того, Дік містить цілу команду філософів, які читають гори куплених ним книг і обговорюють їх з господарем Великого будинку, бо він не має часу вникати у все самому. Час справді не чекає, тому Дік купує його тому, що може собі це дозволити. Спочатку, бажаючи вивчити життя зсередини, він кілька років блукає світом, перебуваючи серед бідняків і заробляючи на їжу важкою фізичною працею. Саме в роки своїх мандрівок Дік усвідомлює, що, незважаючи на класові відмінності, кожна людина є особистістю, яку треба поважати. Надалі таке шанобливе, уважне ставлення до своїх підлеглих допоможе йому згуртувати навколо себе настільки дружну та злагоджену команду. Такий Дік Форрест. Але, ця книга не допомога на тему «як стати успішним лідером». Дивує роман не стільки своєю зарядженістю на успіх, скільки проникливою, відчутною чуттєвістю. Книга виграє завдяки кільком хвилюючим сценам, описаним дуже барвисто та еротично.

Неординарною особистістю постає перед читачем й дружина Діка - Паола. Одного разу вона маленька дівчинка, в інший – сильна жінка та господиня Великого будинку. Вона загадкова, таємнича, абсолютно непередбачувана, талановита, а часом і безрозсудна. Чи можна, наприклад, забути Паолу, що сидить у мокрому одязі, що щільно облягає її мініатюрну фігурку, на коні, що купається? Вона припала до шиї коня, і волосся її сплелось з його гривею, а з-під спідниць виглядає апетитне коліно, обтягнуте рейтузами.

Вони ідеальна пара, чудово доповнюють один одного. Обидва мають масу талантів і є власниками великих ділянок землі, де займаються селекцією зернових культур та розведенням коней. Незважаючи на те, що в їхньому підпорядкуванні перебувають люди, Дік та Паола найчастіше самі беруть участь у роботі. Жінка об'їжджає молодих скакунів, а чоловік її розробляє та створює різні машини, які допомагають зрошувати та засівати поля. Він повністю занурений у роботу, але все ж таки не проти іноді розважитися і, як каже дружина, іноді заграється в карти до чортків. Для особистого спілкування наодинці у подружжя не так багато часу: він рано прокидається і починає роботу ще в ліжку, а Паола з дитинства страждає на безсоння і часто засинає тільки до ранку. Але об 11-й годині у Діка бувають вільні хвилини, і він часто відвідує дружину в цей час. Живуть вони у величезному маєтку, що зветься «Великим будинком», у якому завжди гостює купа народу, тому ніколи не нудують.

«Маленька господиня Великого будинку» - дуже зворушливий роман про кохання, про ідеальні стосунки між чоловіком і дружиною, про ідеальний любовний трикутник і з ідеальним фіналом. Дік і Паола щасливі, вони 12 років у шлюбі, щоранку красуня Паола веселою пташкою влітає в спальню Діка, щоб прощобетати йому побажання доброго ранку. Так буде завжди, думає Дік, розмірене, налагоджене життя. Так буде завжди, думала Паола, ідеальний чоловік, та й що, що мало уваги приділяє, чоловік працює, чоловік зайнятий. Але

біда прийшла з того боку, з якого ніхто не чекав. Ні, Дік звичайно завжди знав, що в його Паолу закохувалися всі чоловіки без винятку, і навіть пишався цим, але у своїй маленькій дружині він був впевнений на сто відсотків, вона ж його Паола.

Ідилія, гармонія та сімейний затишок панують тут, поки в домі не з'являється новий гість — давній друг Діка, письменник-початківець Івен Грехем. Сильний за духом, який багато побачив, міцний і сміливий приятель Діка стає мимоволі втягнутим у життя мешканців Великого будинку. Тут постійно вирує життя: чи то розмови з філософами, чи ігри-забави господині та її сестер, а то й розіграші інших гостей будинку. Присутність незвичайної жінки, та ще й господині такого маєтку не тільки захоплює Івена Грехема, а й обіцяє багато несподіванок. Він вражений її красою, розумом і величною чарівністю, під яку потрапляє абсолютно кожен. В першу їх зустріч вона постає перед ним дитячою і бешкетною як дівчинка, але разом з тим він виявляє в ній такі якості як мудрість, шляхетність, вишуканість, з почуттям гордості та такту. Івен такий же благородний, щирий, розумний, як і Дік, тому важко йому не симпатизувати. Через обставини вони з Паолою проводять багато часу разом і, природно, гість переймається почуттям до господині будинку.

Між Полою та Івеном виникає взаємна приязнь, якій неможливо протистояти. Ми незримо разом з героями переймаємося ніжними, романтичними почуттями. Але прихована тривога за героїв наростає, і ми, все більше втягуючись у події, з цікавістю спостерігаємо, що буде далі.

Поступово напрута зростає: Івен розуміє, що його почуття до господині перевершують дозволене; Дік помічає найменші зміни у товариші, і спостерігає з цікавістю за метаморфозами, що відбуваються з його дружиною; а Паола страшенно горда і задоволена тим, що її люблять два найкращі чоловіки на землі, і тому страшенно страждає - адже ні від одного з них вона не в змозі відмовитися. Здавалося б класичний любовний трикутник. Але нічого подібного.

Джек Лондон створює унікальну атмосферу Великого будинку, де кожен зайнятий своєю справою і тому життя тече чудово, без сучка та задирки. Але кожен мешканець цього прекрасного будинку має особливий трагізм. Чи то слуги, чи то працівники маєтку: всі ніби відчувають щось особливе. Кожен погляд наповнений змістом та таємницею. Головні герої страждають більше за інших: їхнє ідеальне життя в одну мить звалилося і розпалося на мільйон уламків, і вони зовсім не уявляють, як це виправити. Завдяки найтоншому чуття автора, образи героїв виходять цілісними, психологічно чуйними до будь-яких змін, порядними та чесними. Їхні муки можна не тільки відчути, а й доторкнутися — настільки точно вдається автору передати весь трагізм ситуації, що склалася. І все це відбивається у легких рухах руки, повороті голови, новому виразі очей.

Поступово стосунки між трьома героями перетворюються на болісний любовний трикутник. Кожен з героїв розуміє, що руйнується усталене щасливе життя, і спостерігає за розвитком нових почуттів. Але вибір має зробити Пола, яка кохає обох чоловіків. Усі вони готові на самопожертву. Здається, все зрозуміло, ми навіть здогадуємося, як має вирішитись проблема. Однак несподівана й дуже блискавична розв'язка роману вражає, приголомшуючи своєю неочікуваністю, полишаючи нас у роздумах.

Івен відкриває свої почуття Паолі, і та розуміє, що закохана в нього і не може більше ставитися до нього по-приятельськи. Її починають терзати душевні переживання через розрив між любов'ю і відданістю до чоловіка, який став для неї сенсом всього, і пристрастю до Івена — людини, яка внесла в її життя стільки радості і давно забутих почуттів та емоцій.

У романі, у зв'язку з любовною лінією, автор порушує кілька моральних питань, які дуже займали його. Наприклад, чи потрібно пробачити і відпустити людину, без якої ти не мислиш життя, якщо серце його (її) вже належить іншому?

Проблема ця цікавила Лондона і в інших його творах. Так, лікар, герой однієї з новел Джека Лондона, приїхавши за сотні миль в аляскинську глухомань до смертельно пораненого чоловіка, виявляє, що хворий — не хто інший, як коханець його дружини, яка втекла з ним кілька років тому. Жінка знаходиться тут же, біля ліжка вмираючого. Спочатку лікар, звичайно, навідріз відмовляється йому допомогти. Потім, піддавшись вмовлянням дружини, погоджується вилікувати хворого за однієї умови: вона має повернутися до законного чоловіка. Однак їде він один: за довгі місяці, витрачені на лікування коханця своєї дружини, він зміг зрозуміти її. Зміг пробачити та відпустити. Знаючи, чим закінчилася історія сильної людини у романі Лондона «Мартині Ідені», очікуєш на щось подібне і у фіналі «Маленької господині...». І, начебто, ти маєш рацію, і ось-ось неминуче трапиться, проте в останній момент жертвою смерті, що витає у Великому будинку, стає зовсім інший герой цієї історії...

Дік здогадується про все, але, як чоловік, що любить, вирішує піти на крок, який полегшив би закоханим життя. Паола ж, відчуваючи провину перед ним, довго не може вибрати: залишитися вірною своєму чоловікові або виїхати з Івені. Тому вона вирішується на вчинок, який має позбавити всіх страждань.

Автор показує глибину почуттів, які зароджуються у шляхетних серцях, майстерно зображує душевні переживання і болісні муки, тримаючи читача у напрузі та очікуванні, яким же буде вихід із любовного трикутника.

Хитросплетіння почуттів та емоцій, любові та страждання з повною відсутністю нищотності та вульгарності, при цьому написане прекрасною мовою та стилістично органічно — те, що подарував нам Джек Лондон у своєму романі й те, що запам'ятовується назавжди.